

НУЖДАЕМ СЕ ОТ ПОВЕЧЕ РАЗМИРНИЦИ В ЦЪРКВАТА

Дейвид Уилкерсън

4 Юли 1988

Нуждаем се от повече размирници в църквата! Аз се моля всеки член на Христовото тяло да стане размирник! Нуждаем се от армия размирници, които са толкова изпълнени със Святия Дух, че да разтърсят и разтревожат Ню Йорк и всеки друг град в света; да предизвикат мъртвите църкви, да притеснят порочните им институции, лидери, кметовете, общинските съвети, водачите на обществото! С други думи, нуждаем се от размирници на Святия Дух, които се движат в Духа, прокламирайки царствеността на Христос толкова ефективно, че цели градове да се раздвижат!

Павел и Сила бяха двама от най-големите размирници в света! Библията говори за „хора, които рискуваха живота си за Името на нашия Господ Исус Христос“ (Деяния 15:26). Павел, Варнава, Сила и Тимотей бяха такива хора, ходещи в силата на Духа. Както се вижда в Деяния 16 глава, когато Святия Дух им забрани да говорят в Азия, те се покориха. Когато се опитаха да отидат във Витиния, а Святия Дух не им позволи, вместо това отидоха до Троада, според указанията на Духа. След това, Павел имаше видение за човек, който ги вика в Македония, така че веднага се запътиха към Филипи – столицата на Македония. Когато пристигнаха, една гадателка ги следваше и викаше: „Тези хора са слуги на Всевишния Бог, които ви проповядват път за спасение“ (Деяния 16:17). След като я търпя доста дни, Павел се обърна и „...каза на духа: Заповядвам ти в Името на Исус Христос да излезеш от нея. И той излезе в същия час“ (Деяния 16:18). Изведнъж, целият град изпадна в хаос – тази гадателка очевидно беше голяма туристическа атракция, а вече беше изцерена и хвалеше Господ!

Павел беше нарушил статуквото. Бе предизвикал дявола, който се е разпореждал там с години. Господарите на освободената робиня замъкнаха Павел и Сила на пазара, за да ги изправят пред градските магистрати. Обвинението беше: „...Тези хора... смущават града ни“ (Деяния 16:20). „Тогаво множеството се надигна срещу тях, а градските съдии им разкъсаха дрехите и заповядаха да ги бият с тояги. И като ги биха много, ги хвърлиха в тъмница и поръчаха на началника на тъмницата да ги пази здраво; който, като получи такава заповед, ги хвърли в по-вътрешната тъмница и здраво стегна краката им в клада“ (Деяния 16:22-24). Изглеждаше, като че Сатана е спечелил. Новоповярвалите трябва да са били уплашени!

Но цялата Божия сила е с размирниците на Святия Дух! „Но посред нощ Павел и Сила се молеха и пееха химни на Бога...И изведнъж стана голямо земетресение, така че основите на тъмницата се поклатиха, и веднага всички врати се отвориха и оковите на всички паднаха“ (Деяния 16:25-26). Тъмничарят, виждайки какво се случва, каза: „...Господа, какво трябва да направя, за да се спася?“ (Деяния 16:30). Градските власти и религиозни лидери си легнаха,

мислейки си: „Дадохме им да се разберат! За последен път чуваме за тези безделни размирници. Наистина ги накарахме да млъкнат и ги уплашихме!“ Но какви вълнения имаше на следващия ден! Мога да си представя как полицаите тропат на вратите на кмета, на членовете на градския съвет, на религиозните лидери и им казват: „Бързо! Елате в общината – имаме голям проблем!“ Шокирани, властите вероятно отговарят: „Какво? Земетресение? Вратите на затвора са се отворили? Оковите са паднали? Дори не са се опитали да избягат? Началника на затвора се е присъединил към вярата им? Те са римляни?!?“ Сега вече наистина се уплашиха. Беше престъпление да биеш римски гражданин (Павел и Сила бяха римляни). „Какво искаш да кажеш с това, че няма да се помръднат от затвора? А ние трябва да отидем, да им се извиним и да ги ескортираме от затвора?“ „И дойдоха и ги умоляваха, и като ги изведоха, ги поканиха да си отидат от града.“ (Деяния 16:39)

Обичам този момент! Ето ги – не парадираха с духовната си власт, а просто действаха като посланици на Цар Исус. След като бяха видели как се присмяха на Христовата сила, Павел и Сила искаха онази малка молитвена група край реката да види как Бог демонстрира силата Си към тези, които се изправят срещу силите на ада. Те отидоха директно в къщата на Лидия – какво събрание трябва да е било! Мисля си, че Павел каза на домашната група: „Виждале ли! Дявола може да беснее, силите му да те заплашват, но Бог има цялата мощ! Бог ще застане зад теб, ако стоиш твърд!“

Аз проповядвам много за молитвата и вярвам в ефективната, гореща молитва на праведния. Но само молитвата, молитвата по двойки или тройки или дори в голямо молитвено събрание, няма да разтърси града! Илия беше човек на мощна молитва, но нещо повече от молитвите му разтърси царството на Ахав и разяри Езавел: той повика лъжепророците на планината Кармил и ги предизвика. Езавел беше заклала Божиите пророци и въвела Израил в отстъпничество, и в отвратителния грях на идолопоклонството чрез хвалението на Ваал, а никой не я беше предизвикал! 7000 вярващи не се бяха поклонили на Ваал, но мълчаха, никой не ги познаваше, бяха уплашени. И ето, на сцената излиза Илия – размирника! Ахав го нарече „бедата на Израил!“ (3 Царе 18:17). Илия се озова край потока Кисион, с меч в ръка, съсичащ стотици пророци на Ваал „в името на Йехова“.

Илия не се държеше като любезен господин с дявола и тълпата му. Докато „... те подскачаха около олтара... Илия им се присмиваше“ (3 Царе 18:26:27). Църквата от последните дни се страхува от силите на мрака поради липсата на святост, защото Библията ни казва: „... праведните са уверени като млад лъв“ (Притчи 28:1). Някои ще кажат: „Но Исус беше кротък, Той никога не каза нещо и не се съпротиви, когато Го водеха към Кръста!“ Но това е така, защото беше дошъл часа на тъмнината, в който трябваше да бъде предаден в ръцете на врага. Исус не беше кротък в храма, когато гонеше обменителите на пари. Не си мълчеше, когато наричаше религиозните лидери „змии, слепи водачи, варосани гробници, рожби на усойница (виж Матей 23). Дори смело заяви на някои, че Сатана е техен баща!

Много църкви днес са пълни с тихи дипломати джентълмени, които не искат да предизвикват смущения! Никой не иска проблеми! Така че, царството на дявола си остава необезпокоено. Имаме повече от достатъчно усмихнати, стеснителни християни! Чух яростта на един човек, който ми каза: „Хайде ти и аз да се хванем на бас – на каквато и да е сума, че вие, църковните хора, не можете да спрете нищо! Ще направите малко реклама, но нищо не

се променя, никога. Не можете да попречите на нищо! Безсилни сте в тази игра!” Той говореше за аборта и аз бях забелязал присмеха на Сатана в гласа му. Това беше предизвикателство! Беше, като да кажеш на всички християни: „До един сте духовни слабаци. Няма да устоите, ще се предадете, когато дойде съпротива. Ще се приберете зад сигурните си стени и ще се скриете!”

Нека ви покажа как и къде апостолите на Христос предизвикаха силите на тъмнината – сферите, в които и ние трябва да действаме.

Павел и Сила предизвикаха мъртвата и корумпирана религиозна система!

„...Пристигнах в Солун, където имаше юдейска синагога. И по обичая си Павел влезе при тях и... разискваше с тях от Писанията, като им поясняваше и доказваше, че Христос трябваше да пострада и да възкръсне от мъртвите и че този Исус, каза той, когото аз ви проповядвам, е Христос” (Деяния 17:1-3). Вероятно, синагогата в Солун бе провеждала необезпокоявана тихи събрания в продължение на години. Те прилежно поучаваха от Писанията и външно изглеждаха много святи.

След това Павел – размирника – излезе на сцената, само три седмици проповядва царството на Исус и обърна цялата област около Солун с главата надолу! Той знаеше от опит, че само няколко християни ще чуят изискващото посвещение слово на Христос, и че болшинството няма да се откаже от закоравелите си религиозни традиции. Знаеше също, че ще се изпълнят със завист и омраза към всичко, което пречеше на начина, по който те вършеха нещата. Павел заяви, че проповядването на неговото Евангелие е причинило борба: „... придобихме смелост в нашия Бог да ви проповядваме Божието благовестие сред голяма борба” (1 Солунци 2:2). Версията New American Standard Bible казва: „с много съпротива”.

Какво причини тази борба, тази яростна съпротива? Павел и Сила не говореха високо или провокативно, не ограбваха църкви? По късно, в писмо до онези в Солун, които продължиха с Господ, Павел писа: „Защото нашето увещание не е от заблуда, нито от нечисти подбуди, нито с измама... не за да угаждаме на хора, а на Бога, който изпитва сърцата ни. Защото, както знаете, никога не сме употребявали ласкателни думи или прикрито сребролюбие – Бог е свидетел... но сме се държали нежно с вас, като майка-кърмачка, която се грижи за децата си... бяхме готови да ви предадем не само Божието благовестие, но и своя живот, защото ни бяхте станали мили” (1 Солунци 2:3-8). Тези религиозни хора, които се бяха въздържали в продължение на години, сега се разяриха. Превърнаха се в гневна тълпа, която нападна къщата на Ясон и притесни хората и управниците на града (виж Деяния 17). Причината за целия този раздор беше една безкомпромисна дума: „Има друг Цар... Исус” (Деяния 17:7).

Проповедта на Павел за господството на Исус не беше като онези, които чуваме днес в метрото! Това не беше лозунг на мажоретки или емоционален възглас. Аз вярвам, че Павел стоя пред тези религиозни евреи в продължение на часове, излагайки им цялата цена на това да следваш Исус като Цар. Той проповядваше събарянето на всички идоли и отказ от удоволствията на греха. Проповядва им себеотричане и страдание за Христовата слава, дори

и мъченичество. Посланието му за царствеността на Христос включваше предупреждение повече да не се следват хора или учители, или техните доктрини, нито да бъдат водени от хора, които правят търговия с другите, а по-скоро да приемат живот на святост и отделяне от всяко зло, като не се събират със злите хора.

Познавам християни, които са абсолютно влюбени в пасторите на своите църкви, дори когато със сигурност се знае, че има гордост, влияние на духове и плът. Но те казват: „Ние слушаме правилното послание. Слушаме за святост, за господството на Исус! Не гледаме през пръсти на греха в нашата църква!“ Ако това е така, защо същите тези служители и събрания се гневят толкова много и са така вражески настроени към онези, които започват да живеят и да проповядват истината за действителната цена на това да направиш Христос цар на живота си? Защо има такава съпротива към вярващите, които вярно практикуват безкомпромисните Божии заповеди?

„Тези, които размириха света, дойдоха и тук“ (Деяния 17:6). Чий свят е размирен? Този, на религиозната система, където никой не взима на сериозно царската власт на Христос. Съпругата на един служител тук, в Ню Йорк ми каза: „Таймс Скуеър Чърч е обидила почти всички харизматични църкви в града! Знаеш, че е така, нали?“ Не знаех. Всъщност, не съм сигурен дали истина. Но ако е, и ако е заради арогантност от този амвон или от хора от църквата, които се хвалят, че това е единствената църква, която проповядва святост, тогава сме в голяма грешка! От друга страна, ако служители и събрания стават „размирни“, защото проповядваме безкомпромисната царска власт на Христос, ако хора оставят някои от онези църкви, понеже греха им не е бил изложен и предизвикан, ако хората при нас започват да приличат повече на Христос, да ходят в чистотата Му – тогава ние сме размирници на Святия Дух от правилния вид!

Мога да ви уверя чрез Божието Слово, че нищо не разтърсва или ядосва мъртвите, компрометирани църкви и проповедници повече, отколкото някой, който се движи в пълнотата на Христос, който живее и проповядва задължаващото послание на светостта на Павел. Това е укор! Във всяка църква можете да намерите няколко „посветени християни“, както ги наричаше Павел. Но денят, когато кажеш, като него: „Нещата от този свят са измет. Обърнал съм се от идолите, за да служа на моя Цар. Повече няма да служа на двама господари. Видях голяма светлина и излязох изсред злите, невярващите, отстъпниците, извършителите на беззаконие“ – това е денят, в който ще бъдеш белязан като размирник! И ти ли искаш да „отидеш при тях“, като Павел и да споделиш светлината, която си приел, за да изкараш други хора от измамата? Абсолютно, да! По телефон, чрез посещения, чрез записи, отиди при тях по всякакъв начин, готов дори да дадеш живота си за тях.

„А братята незабавно през нощта изпратиха Павел и Сила в Берия...“ (Деяния 17:10). Още веднъж изглеждаше, като че Сатана е спечелил битката с двамата, които трябваше да се измъкват от града по тъмно. Само си представете гордото самохвалство на народа следващата събота: „За някакво съживление се говореше! Ние бяхме тук преди да дойдат те и останахме след като си отидоха. Хората просто не искат този вид проповеди на това място! Нека продължим да ходим с Господ без повече спънки от тези размирници на светостта!“ Но, Павел и Сила така бяха обърнали вярващите от собственото им аз към Исус, че можеха да напуснат града, а тялото да продължи да процъфтява там. По време на преследване,

църквата в Солун стана толкова силна във вярата, че се превърна в мощен свидетел за цяла Азия и в радостта на Павловото сърце!

Павел раздвижи нещата на пазара

Павел разбърка нещата по време на работата им, като проповядва Царя Исус с възкресителна сила: „...и всеки ден на пазара с онези, които се случваха там... благовестваше за Исус и възкресението” (Деяния 17:17-18). Ако има място, на което християните крият светлината си повече, откъдето и да е, това е в работата им. Има цели множества християни в тази страна, които седят в Божия дом, прокламиращи силната си любов към Исус, но когато отидат на работа, са стеснителни и се срамуват от Христос! Като Петър, те казват с мълчанието си: „Не познавам човека!” Те се страхуват да не изгубят работата си, както и да не им се присмиват или да ги отблъснат.

Защо има толкова страхливо мълчание за Исус на работното място от християни, които се молят, изаяждат Словото и ходят в святост? Защото, за разлика от Павел, сърцата ни не са се възмутили, виждайки навсякъде около себе си хора, предадени на идоли (виж Деяния 7:16). Да не сме посмели да кажем: „Ама Павел беше проповедник. Той беше призван за тази работа!” Всички ние сме посланици на Исус Христос и ни е заповядано никога да не крием това.

Атиняните бяха точно като хората, с които ти работиш днес – „не си прекарвах времето с нищо друго, освен да разказват или да слушат нещо ново... по всичко... много набожни” (Деяния 17:21-22). Много християни повярваха, че президента ни е новороден вярващ в Христос, а по всичко личи, че той и жена му са следвали звездите! Вече се вижда, че хората в Белия дом в момента са спиритуалисти и са били водени от такива! Аз считам, че Бог е ядосан от това, защото ние излъгахме целия свят, като казахме: „Вярваме в Бог.” Божият гняв е описан в Исая: „Голотата ти ще се открие, да, срамът ти ще се види. Ще си отмъстя и няма да пожаля никого... многото ти заклинания и голямото изобилие на магиите ти... И ти беше дръзка в злината си и казваше: Никой не ме вижда! Мъдростта ти и знанието ти те отвърнаха...Затова ще дойде върху теб зло и няма да можеш да го отвърнеш... Застани сега с магиите си и с многото си заклинания... Нека застанат сега астролозите, звездобройците и предвещателите по новолуния и да те спасят от това, което идва върху теб!” (Исая 47:3,9-13). „И ако издигнеш гнездото си като орел и го поставиш между звездите, и оттам ще те сваля...” (Авдий стих 4). Според Библията, такива лидери ще бъдат засрамени!

Така е в тази нация – болшинството от колегите ви са се предали на идолопоклонство, клюки и суеверия от всякакъв вид. Най-новото нещо на Уол Стрийт е „кристална сила”! Интелигентни, богати брокери харчат хиляди долари за парче кристал или минерал, и го поставят в офиса си, за да приемат „сияйни лъчи” и „вибрации”, които да ги напояват с тайнствено знание. Други се занимават с йога, медитация, окултизъм и много от тях не правят нищо, без да се консултират с гуруто или астролога си!

Атина беше град изцяло отдаден на идолопоклонството. Техният грях и зло трябва да са били дори по-съкрушителни от това, което имаме тук, в Ню Йорк, защото там я нямаше светлината на Евангелието, нямаше църква. Населението беше под влиянието на две мощни лъжливи учения – епикурейците и стоиците – дяволски учения близнаци! Епикурейците не вярваха в живота след смъртта, но че смъртта е края на всичко, и че щастието е постижимо чрез съзерцание, а радостта трябва да се търси само в приятелството. Крайният резултат беше чувственост, лакомия и екзотични удоволствия. Стоиците, от друга страна, имаха религия от човешки разсъждения, от близост с природата. Те считаха, че да послужиш на някого с любов, би му причинило блока и страдания, така че настояваха всеки да намери спасение в природата, като съобрази волята си с универсалната мъдрост. Положението беше толкова безнадеждно, че често водеше до самоубийство. (Днес го наричаме „ню ейдж“, защото Сатана иска да се превърне в универсален разум). Атиняните в крайна сметка се изродиха в кръвожадни садисти, намиращи удоволствие в гладиаторската сеч.

За времето си, Атина беше един от най-модерните, напреднали и интелектуални градове в света. Беше разкошен, забързан, могъщ и безбожен! Мога да си представя как Павел прави шатри, докато чака Сила и Тимотей да пристигнат от Берия; ходи до пазара, за да купи игли и конци, сравнява платове. Павел беше посещавал много градове и беше видял всичко: пиянството на Коринт, хомосексуалния дух, който управляваше Рим, духовната тъмнина на Ерусалим. Но никога не закорави сърцето си, все още се вълнуваше от всичко това. Докато се разхождаше, плачейки из пазара в Атина, „духът му се възмущаваше в него“ (Деяния 17:16). Павел нямаше стратегия, план за евангелизация, схема или тактика. Имаше само съкрушено сърце, пълно с бремето на Христос. Той си каза: „Всички те ще отидат в ада. Всички са загубени, слепи. Някой трябва да направи нещо!“

Тези от вас, които живеете в Ню Йорк или сте го посещавали, не сте ли стояли на Таймс Скуеър по обед, гледайки множествата, масата бизнесмени, втурнали се през глава, или пък вечер – лутащата се утайка на човечеството? Не сте ли плакали: „Господи, те са изгубени! Този град ще отиде в ада, дявола прави каквото си поиска и изглежда никой няма да се противопостави на тази каша!“ Или пък толкова сте свикнали с тъмнината, така прегорели за всички просяци, мизерията, престъпността и мръсотията, че вече не се възмущавате? Знаем какво е да си бомбардиран отвсякъде от просяци, знаейки, че хиляди от тях взимат дрога или алкохол. Можеш да си затвориш очите пред всичко това, но има една опасност – да позволиш на сърцето ти да се закорави, така че в работата си вече няма да си възмутен от греха и болката около теб.

Павел се фокусира върху възкресителната сила на Евангелието

Павел нямаше да пренебрегне значимостта на проблема. Той не беше съкрушен, че Сатана държи града, защото знаеше, че има тайно оръжие – Евангелието на възкресителната сила! Павел премести погледа си от онова, което беше направил дявола и се фокусира върху това, което можеше да направи Исус във възкресителната Си мощ! Нямаше значение, че го нарекоха „дърдорко“ – хрантутеник, безделник, проповедник на глупости. Някога наричали ли са те „размирнен дърдорко“? Някой казвал ли ти е някога: „Престани да нарушаваш правата ми. Престани да ми налагаш религията си. Спри да се опитваш да ме накараш да повярвам в онова, което вярваш ти!“ Нищо от този тип присмех нямаше да спре Павел,

защото сърцето му кървеше. Нека говорят каквото си искат или да го наричат както им харесва – той знаеше, че ако не заеме позиция в Христос, те ще умрат в греховете си без да са чули.

Не е достатъчно само да живееш правилно или да „дадеш добър пример“. Твърде дълго сме се крили зад старото клише „Действията говорят повече от делата“. Ние твърдим, че сме тихи свидетели, които живеят Неговия живот. Свидетелството трябва да включва пряка реч: „Гласът на стражите ти! Издигат глас...“ (Исая 52:8). „...А как ще чуят без проповедник?“ (Римляни 10:14)

Има по едно служение тип „Филип“ за всеки вярващ, който ходи в Христовата святост

„Така Филип слезе в град Самария и им проповядваше Христос. И множествата единодушно внимаваха в това, което им говореше Филип, като слушаха и виждаха знаменията, които вършеше. Защото нечисти духове, като викаха със силен глас, излизаха от мнозина, които ги имаха; и мнозина парализирани и недъгави бяха изцелени. И голяма радост настана в онзи град“ (Деяния 8:5-8). Филип беше мирянин, пълен със Святия Дух. Той не бе човек от амвона, а обикновен мирянин, който просто вярваше в Христовата сила на възкресението. Така че, ходеше навсякъде, очаквайки чудеса. Той отиваше на пазара. Ние никога няма да въздействаме на този, или на който и да е друг град, докато всеки член на тялото не стане като един погълнат от Христос Филип – евангелизатор-мирянин, с вяра да изгонва зли духове и да се моли за спасението и изцелението на другите християни. Ние можем и ще разтърсим този зъл град!

Ако не се покорим на Божията заповед да проповядваме Евангелието, ние ще станем егоцентрични и обзети от собствените си проблеми

„Братството на Плимут“ беше основано в Плимут, Англия преди много години. Това била група вярващи, които излезли с Евангелието по улиците. Какво бреме за душите имали! Случило се голямо съживление и Христос им се изявил, като прославен човек в небето. Но те били толкова обзети от това да изучават Христос, така фокусирани в начина си на поклонение, че изгубили бремето си за умиращите души. Разделили се на две групи – отворените и затворените братя. Затворените братя стигнали до там, че не позволявали на никой да бъде част от тях, освен ако не го поканели. Днес, всичко, което е останало от първоначалното движение са великите писания на хора като Дерби, Стоуни, Макинтош и Рейвън – чудесни поучения за Христос и светостта. Но, сред тях се е прокраднал духовен елитизъм, без горяща страст за изгубените.

Можеш да чуеш толкова много проповеди и поучения, че да станеш „ленив да слушаш“ (Евреи 5:11). Аз получавам купища пророчества, дълги „в духа“ писания от християни, които твърдят, че прекарват дни, седмици, че дори и месеци в молитва. Това е артилерийски огън от „така казва Господ“, по-голямата част от който няма абсолютно никакъв смисъл! Един

мъж ме помоли да говоря с жена му. Тя казвала на хората, че умряла и отишла на небето, танцувала с Исус и скачала с парашут заедно с Него! Тя твърди, че откровението ѝ дошло, след като прекарала часове в молитва.

Защо тези скъпи братя не са на улицата сред хората и не проповядват възкресения Исус? Защо прекарват цялото си време да укоряват другите, а нямат съкрушено сърце за изгубените? Най-доброто лекарство за ексцентричността е, да излезеш сред грешниците, да проповядваш, да изцеряваш и да изгонваш демони. Ние се молим: „Свети Дух, ела!“ Но за какво? Просто, за да ни благослови и да посрещне нуждите ни? Или, за да ни екипира и открие разбитото Божие сърце? Последните думи на Исус преди да си тръгне от тази земя бяха: „Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на цялото творение.“ (Марк 16:15)

Ние се молим Бог да затвори травеститския бар в съседство с Таймс Скуеър Чърч. Собственикът му ни каза: „Вие ще имате големи проблеми. Не знаете ли с кого си имате работа?“ Не! Той не знае те с кого си имат работа! Исус каза: „Даде Ми се всяка власт...“ (Матей 28:18). Така че, „ние смело можем да кажем: „Господ ми е помощник, няма да се обоя; какво ще ми стори човек?“ (Евреи 13:6). Павел се моли: „... за да знаете... какво е превъзходното величие на Неговата мощ към нас, вярващите, според действието на мощта на Неговата сила. С нея Той подежда в Христос... далеч над всяко началство и власт, и сила, и господство, и всяко име, с което се наименоуват, не само в този свят, но и в бъдещия... И покори всичко под краката Му“ (Ефесяни 1:18-22).

„Братя мои, заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество“ (Ефесяни 6:10). Сатана е изплашил някои от вас – страх ви е да не паднете, страх ви е от стар грях или преследващ ви навик, от хора. Но Словото казва: „...Съпротивете се на дявола, и той ще побегне от вас.“ (Яков 4:7). Ти не трябва да бягаш! „И апостолите с голяма сила свидетелстваха за възкресението на Господ Исус...“ (Деяния 4:33). „Дори войска да се разположи на стан срещу мен, сърцето ми няма да се уплаши; дори и война да се надигне против мен, и при това ще имам увереност... ще ме издигне на канара.“ (Псалм 27:3,5)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1988 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[We Need More Troublemakers in the Church](#) / [Нуждаем се от повече размирници в църквата](#)